

[Aage Fogh.]

faaet saa mange Penge hjem for deres Køer, som de faar nu, altsaa af de Penge, der gives paa det udenlandske Marked, idet jeg tror, Administrationen næppe nogen Sinde er gennemført billigere og bedre end nu under Udvalgets Ledelse —, og for det andet er det fastslaaet, at Udvalget ikke har handlet for at berige sig selv. Der har overhovedet ikke paa noget Punkt kunnet rejses Tiltale mod Udvalget for dets Arbejde.

Endelig ønsker jeg at understrege saa kraftigt som muligt — hvad jeg i og for sig finder vigtigere end de juridiske Domme —, at de Medlemmer som D.L.K. og L.S. fik Lejlighed til at vælge ind i Udvalgets Ledelse, saa vidt mig bekendt ikke har kunnet anwise andre Veje for Udvalgets Administration. Altsaa, de nære Medarbejdere, som det ærede Medlem Hr. J. S. Foget og det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen havde tidligere, medens de endnu havde Lov til at medvirke i det faglige Organisationsarbejde, har ikke, da de blev Medlemmer af Eksportudvalget, kunnet anwise andre Metoder for Arbejdets Tilrettelæggelse.

Men naar et saadant Udvalg, som paa Foranledning af det offentlige er nedsat til Varetagelse af vigtige Opgaver, tilsmuds, saaledes som det her er sket, og det for at aftvætte alt det Snavs, der er hældt ud over det, nødvendigvis maa have juridisk Assistance dertil, finder jeg det i høj Grad rimeligt, at det offentlige betaler denne juridiske Assistance, og derfor kan jeg fuldt ud tiltræde, at den højtærede Landbrugsminister har anvendt de nævnte Midler til Dækning heraf. Jeg kan tiltræde, at Midlerne er taget af den omtalte Kasse, idet jeg simpelt hen betragter det som værende en Driftsudgift for Udvalget. Jeg maa saa maaske føje til, at jeg haaber, man i Fremtiden ikke vil udsætte Udvalget for noget lignende.

Enhver fornuftig og uhildet Iagttagere vil sikkert give mig Ret, naar jeg siger, at hvis man skulde have udtalt sig om, hvorledes et saadant Eksperiment: en Omlægning, hvorefter den frie Eksport skulde lægges ind under et stort Statsudvalg, vilde spænde af, saa vilde man paa Forhaand have stillet sig skeptisk. Resultatet foreligger nu efter flere Aars Arbejde, og jeg

tager ikke i Betænkning at gentage, at det er gaaet bedre, end man kunde vente:

Ærede Medlemmer af Det frie Folkparti, det ærede Medlem Hr. J. S. Foget og det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, har benyttet sig af Lejligheden til at æreskænde en Række praktiske Landmænd — det ønsker jeg her at konstatere —, og jeg henviser i denne Forbindelse til den Behandling, de ærede Medlemmer i Fjor lod det ærede Medlem Hr. Brorsen være Genstand for. Jeg konstaterer ogsaa, at de ærede Medlemmer desuden tager det som en Selvfølge, at store Forretningsmænd, der af Ministeriet anmodes om at træde til i en Sag som denne, paa Forhaand maa betragtes som værende misliebig — det fremgaar direkte af det ærede Medlem Hr. J. S. Fogets Udtalelser i Dag, at det mente det ærede Medlem, man paa Forhaand maatte være indstillet paa. Men ud fra det Kendskab, jeg har til hele denne Affære og det Arbejde, der udføres, og ogsaa ud fra mit Kendskab til en Del af de Kilder, hvorfra Mistænkeliggørelsen stammer, ønsker jeg at slutte med at sige, at hvis ikke der havde været noget, der hed Misundelse og personligt Stræb, var der næppe nogen Sinde blevet en „Eksportsag“ her i Landet.

Oluf Pedersen: Det er rigtigt, som det er fremhævet af flere ærede Medlemmer, at Eksportsagen har været drøftet adskillige Gange her i Salen. Det er ogsaa rigtigt, at det har kostet Staten nogle Penge, men det er efter mit Skøn lige saa givet, at der i denne Forbindelse ikke blot har været Udgifter, men ogsaa Indtægter, idet jeg gaar ud fra det, som staar i Byrettens Dom om de Penge, Eksportørerne har maattet betale tilbage. Paa et andet Omraade har denne Debat heller ikke været nytteløs — jeg tænker her paa Udvalgets nye Sammensætning. Ganske vist har man ikke villet lade Eksportørerne træde ud af Udvalget, saaledes at de ikke kom til at beskæftige sig med deres egne private Forhold — noget, som ganske naturligt medfører visse Interessensmodsatninger, og som maaske kan give Anledning til, at man tror mere, end der i og for sig er Grund til over for Eksportørerne. Det havde været naturligt og klogt, om man i Tide havde lyttet til Raadet om, at Eksportørerne skulde træde ud af Ud-